

Cròniques de la Terra Baixa

CAP D'ANY

Trenta-u de desembre de 1970. Fa fred. Encara que la gent posi cara de sorpresa, és cosa del temps. Què hi farem!

Ha passat l'any vell. Amb una certa atonia. Han estat parides una dotzena de criatures amb un èxit contundent. Han mort quatre velles i tres vells enmig d'una desolació natural i moderada. Ha plogut. Ha fet sol. En general la gent ha fet la seva via. La gent fa les seves obligacions i devocions amb una naturalitat que espanta.

Altrament, no hi ha hagut res de particular. Hi ha cinc cases noves i han vingut més andalusos. Quasi igual que l'any passat. Potser igual que l'any que ve. Les cases noves i els andalusos són les notes remarcables de l'any que es-peternega, calendari avall.

L'economia evoluciona tímidament. La cria de gallines ha proporcionat una primera indústria, rudimentària, si voleu: la granja. Les vaques i els pores han estimulat la instal·lació de les fàbriques de pinsos. Penso que això guarda una certa harmonia, unes proporcions justes. La granja, la fàbrica de pinsos, el transport de llet lliguen amb el verd de l'alfals i el moresc, amb la corba feconda de la terra i la cara resseca de la gent.

Aquest any la relació entre la gent del poble ha disminuït. S'ha fet escàpola, gairebé trànsfuga, per camins que acaben en negoci, hora extraordinària, sortida diumengera o en la inefable televisió. La televisió, ací, és omnipresent, omniscient, inaturable i, per descomptat, elemental. Les formes plausibles de guanyar-se la vida i l'embotiment televisiu han tancat moltes portes i han reduït la convivència a una relació gairebé comercial. Resten, al marge, els espais de la fornicació i la xafarderia que mantenen la seva coneguda i divertida vitalitat.

No sé si la gent, avui, ha fet els seus corresponents bons propòsits. Cal suposar-ho. La veig, aquests dies, més riallera i amable. Deu ser cosa del temps. Nadal i Cap d'Any són festes de bona cara. Els porus de la pell traspuen una passable bona fe.

En tot cas no em refio massa dels bons propòsits. Penso que, més o menys, tot seguirà com sempre. Direu que sóc pessimista. No voldria ser-ho. Aquesta nit vigorosa, titil·lant, amb espurnes de llum i remors inquietes m'inspira, també, els meus bons propòsits d'optimisme vital. Obriré la finestra i respiraré fons. Després veuré conyac. Em posaré a la vora del foc i mentre belluguen les flames, diré tres jaculatòries i un parenostre per l'ànima de tots els meus difunts.

El senyor rector, que és un bon home, diu sempre que ens hem d'estimar com germans. Ara que ve l'any nou, seria molt bonic que tot això que diu el senyor rector, es convertís en realitat. Seria bonic que fóssim, tots plegats, com una gran família. Potser sí. Potser aquest any serà veritat i ens estimarem tots amb entndriment patètic. Llavors el senyor rector no sabrà què dir. I parlarà de coses de l'Evangeli i d'aquell temps.

Demà serà any nou. Vida nova. O vida vella. Qui sap! Ara som al moment deliciós dels bons propòsits. Demà, més d'un bona fe, farà un posat tendre als que li són prou antipàtics.

Mirat des d'ací el poble és bonic. Fa un fred que pela. Demà tot serà glaçat i blanc. La gent dirà bon dia i portarà, davant del nas, un nuvolet d'alè corpresa. I començarem l'any amb la sensació d'estrenar alguna cosa. I malgrat que no estrenarem res, el dia serà nostre, l'any serà ben nou i, encara que sigui per compromís, tots posarem bona cara.

JAUME FARRIOL

LA VEU DEL POBLE

«Requiem» per una plaça

Santa Eulàlia és un poble on abunden les places. Trobem la plaça de l'Ajuntament, la de l'Església, la de Maragall, etc., etc. Això de fer moltes places i espais verds és una cosa que desitgen tots els capdavaners dels pobles o ciutats amb una visió clara del futur.

En el nostre poble s'ha comentat el que ja va sortir en aquesta revista el mes de Juliol-Agost del 69 amb motiu de la desaparició de la piscina per a la mainada, i que en el mes següent varen aclarir el dubte dient que el que paga alguna cosa pot fer-la desaparèixer quan li convingui i encara li podem donar les gràcies per haver fet un servei durant un temps. En aquest cas estem totalment d'acord.

En el cas que ara es presenta, no sabem si podem estar-hi d'acord o no, perquè falta que algú ens expliqui què ha passat.

La plaça de l'Ajuntament ha estat, creiem, pública sempre. Ara ha quedat encartutxada entre una carretera, cosa que no es pot evitar, i un edifici que va creixent com un bolet fins no sabem quants pisos, i això si que es devia poder evitar.

Estem convençuts que la construcció d'aquest monumental edifici és l'enterrament de la plaça com a lloc públic d'esbarjo i apte per a celebrar actes populars, perquè, si ara, entre els cotxes i camions que normalment hi han, ja sembla un aparcament, fent un càlcul prenent com a punt de partida els vehicles que tenen els cinc o sis veïns de la plaça, podem afirmar que el dia que estigui habitat l'edifici, hi haurà una bona quantitat de cotxes per aparcar.

Davant aquest fet, preguntem:

— *Qui va ser la bona persona que va pagar la construcció de la plaça?, perquè almenys poguem agrair-li.*

— *Si va ser el poble el que ho va pagar, s'ha preguntat si tothom està d'acord amb la seva transformació?*

— *On és aquella visió de futur que anomenàvem abans?*

Creiem que si es dona una resposta a aquestes preguntes s'acabaran els comentaris, en aquest aspecte, que fa la veu del poble, i es posaran en clar uns interrogants que fan que cada persona es busqui la seva pròpia resposta sense tenir en compte que això potser és una millora comú.

Josep Valls

Pintor industrial

Colocación de papeles pintados

J A I M E I G L E S I A S

Rótulos e imitaciones

Carretera de la Sagrera, s. n.
SANTA EULALIA DE RONSANA